

Konfirmation i Krogsbølle kirke II - 2008

Tekster: 1 Mos 12,1-4 Joh 15,1-5

Kollekt (A. S. Seidelin: Trinitatis II):

*Vor kære Gud,
du alle menneskers skaber og Fader,
vor Herre Jesus Kristus,
du alle menneskers broder og frelser,
du gode Helligånd, vort liv og vort lys,
vi takker dig,
fordi du har åbnet himlen for os
og gjort jorden til dit hjem.
Vi takker dig,
fordi du udsender dine disciple
over hele verden,
gennem alle tider,
med dit glædelige budskab.
Vi takker dig,
fordi det også er nået til os.
Nu beder vi dig, du, som er trofast:
bevar os i tro,
så vi giver videre til vore børn,
hvad vi har modtaget fra dig,
Fader, Søn og Helligånd,
én sand Gud fra evighed til evighed.*

Jesus bruger et billede, som tilhørerne forstår, nemlig en vingård. Alle tilhørerne dengang ved besked om, hvad en vingård er. Alle ved noget om, at vingården skal passes, hvis høsten skal blive god. Vinstokkene skal beskæres, så grenene får lys og luft.

Men de grene, der er skåret af, kan ikke bære frugt, siger Jesus. Og det er jo klart. Når grenene ikke længer sidder på stammen, så visner de og kommer aldrig mere til at bære frugt.

Hvorfor siger Jesus nu det? Ja, det er jo ikke for at fortælle sin samtid noget om vinstokke og vinavl. Det er heller ikke for at fortælle det til os. Det er for at fortælle os noget andet, nemlig om hvordan det forholder sig med troen og troens frugter. Ligesom grenene på en vinstok kun kan bære frugt, så længe de er i forbindelse med stam-

men, sådan kan vi kun bære troens frugter, så længe vi er forbundet med Kristus i en levende tro.

Egentlig er det indlysende, at sådan er det. Det er indlysende, at hvis troen skal betyde noget for den måde, vi ser på tilværelsen, ser på andre mennesker og ser på os selv, så må troen leve i os. Leve i vores tanker og leve i vores hjerter.

Men hvordan kommer troen så til at leve i os? Det kommer den til ved at få noget at leve af. Vi må høre bibelen fortalt, så den bibelske fortælling ikke bare blive en række gode fortællinger, men bliver en sammenhængende fortælling om, hvad det er at være menneske, skabt i Guds billede.

Selvfølgelig indeholder bibelen en række fortællinger, der er spændende hver for sig. Men det er sammenhængen imellem fortællingerne, der for alvor gør de enkelte fortællinger spændende. Fortællingen om Abraham, Isak og Jakob, hænger sammen med fortællingen om israelitterne i Ægyptens land. Israelitternes trængsler som fremmede i Ægypten er baggrunden for, at den store Guds mand, Moses, træder frem, og fører folket ud fra Ægypten og gennem ørkenen til det forjættede land.

Til Moses' navn er knyttet de ti bud skrevet på to stentavler. Men til Moses' navn er også knyttet den jødiske påske. Den jødiske påske er festen til mindet om udfrielsen fra Ægypten. Det er den jødiske påske, Jesus holder i Jerusalem sammen med apostlene, men det, der sker i Jerusalem, giver den kristne påske et nyt indhold til forskel fra den jødiske påske.

Nu sprang jeg lidt hurtigt fra Moses til Jesus. Ind imellem kommer kongetiden med de første konger: Saul, David og Salomo. David var den største af de tre konger, og der er stor glans om hans navn, men det var sønnen Salomo, der fik bygget templet i Jerusalem.

Siden gik det ned ad bakke. Israel blev delt i Nordriget, det senere Samaria, og Sydriget, det senere Judæa. Katastroferne kom væltende: Nordriget blev erobret af stormagten Assyrerne, mens det blev den næste stormagt Babylonerne, der erobrede sydriget og førte en stor del af jøderne som krigsfanger til Babylon og brændte Salomos tempel ned.

Der var dermed lagt op til jødernes undergang som selvstændigt folk. Men i Babylon – som i øvrigt lå i det område, der i dag hører til

Irak – lærte de at værne om deres identitet som folk. Først og fremmest lærte de at holde deres religion i hævd. Hver sabbat mødtes folk i husene og fik fortalt om den levende Gud, der havde åbenbaret sig først for Abraham, Isak og Jakob, og siden åbenbaret sig for Moses og givet folket de ti bud som grundlov.

Takket være, at man holdt sabatten i hævd som helligdag, overlevede jøderne udlændigheden i Babylon. Det folk, der vendte hjem var Babylon, var mere jødisk end det folk, som blev bortført til Babylon!

Og så er vi fremme med Jesu tid. En tid, hvor verden var af lave set med jødiske øjne. Folket var ikke herre i eget hus, romerne havde besat landet. Forholdene blev mere og mere utålelige. Folk drømte om en ny kong David, der skulle tage magten og herske ved Guds højre hånd. Andre drømte om, at Elias – en af de store profetskikkelser – skulle komme igen og samle nationen. Atter andre troede, at verdens undergang var nært forestående.

I denne kaotiske tid optræder Marias søn, Jesus fra Nazareth, og forkynder for folket, at Guds rige er nær. Forventningerne til Jesus er store, og Jesus indfrier ikke folkets forventninger. For det han vil, er noget andet, end hvad folket vil. Og så ender det med, at de folkeskarer, som hyldede ham med palmegrene ved indtoget i Jerusalem, få dage efter råbte „korsfæst ham, korsfæst ham“.

Da Jesus døde på korset, skulle man tro, at hele hans projekt havde lidt uhjælpeligt skibbrud. Man skulle tro, at apostlene ville spredes for alle vinde og forsøge at komme over fiaskoen med denne Jesus, som de havde troet var Guds søn.

Men det mærkelige er, at de kom til tro på, at Jesus havde sejret over det onde just ved at lade sig korsfæste. Det var meningen, at han skulle lide og dø. Det var Guds plan med ham. Efterhånden opstod den forvisning, at Jesus var levende til stede, når man samledes i hans navn. Han var opstanden fra de døde.

Fortællingen om Jesus Kristus blev fortalt ud over verden og kom også til vore breddegrader. Den fængede, og der blev bygget kirker ud over hele landet. Vi behøver ikke at bygge kirker, men vi behøver at høre den store fortælling på ny og på ny, for at vores eget livs fortælling kan bygge på noget, der fælles. Denne kristendommens store fortælling er fælles arvegods. Det skal gives videre til eftertiden.

Gudstjenesten skal holdes i hævd. I gudstjenesten møder vi Gud på en måde, som vi ikke møder Gud andre steder. Vi kan ikke i det lange løb bevare troen på Gud, uden at møde frem for Guds ansigt i gudstjenesten. Uden dette møde visner troen. Visner af mangel på næring. Det går med troen, som det går med grene, der ikke længere henter kraften fra stammen. Men „bliv i mig“ siger Kristus, „og jeg bliver i jer“.

Amen.